

TANTxTANT

José García Montalvo
Catedràtic d'economia de la UPF

Provisions bancàries

En les últimes setmanes s'han precipitat les notícies negatives sobre el sector immobiliari. Que el càncer immobiliari faria metàstasi en la resta de l'economia era d'esperar. Directament i indirectament, el sector de la construcció representa un 30% del PIB. La preocupació en aquests moments és si la metàstasi al sector financer és important o no. Des del govern de l'Estat i el Banc d'Espanya s'utilitzen tres arguments principals per reduir la probabilitat d'un hipotètic creixement de cèl·lules cancerígenes al sector financer.

Primer, s'argumenta que la banca espanyola no ha comprat *subprime* americana, no pas com la banca d'altres països europeus. Això és cert. En segon lloc, es diu que a Espanya no hi ha *subprime*. Això en aparença també és cert, ja que el concepte no està definit en el nostre ordenament financer. Però, quan s'han concedit préstecs per més del 100% del valor de l'habitatge a famílies que han de pagar més d'un 50% de la seva renda en forma de quota hipotecària, dir que no hi ha *subprime* és una afirmació buida de contingut. De fet, el motiu pel qual les entitats financeres no han invertit en el *subprime* americà és molt simple: en tenien prou d'espanyol on invertir sense necessitat de travessar l'Atlàntic.

El tercer argument tranquil·litzador és l'existència de quantioses provisions (35.000 milions d'euros) que el Banc d'Espanya havia obligat a reservar davant l'eventualitat d'un canvi del cicle com l'actual. Però, amb una taxa global de morositat d'un 3,5%, adéu a les provisions. ¿És aquesta taxa molt alta? Josep Oliu, president del Sabadell, va dir fa poc que no el sorprendria que la morositat es tripliqués, fins a un 3%. I el 1993 es va superar el 5% en les famílies i el 8% en les promotores. ¿Motius per estar tranquils? Pocs. I menys quan Solbes ha de renyar públicament dirigents bancaris, com Miguel Blesa, per parlar de la perillosa orientació cap al maó d'algunes entitats. ■